

neměli pozemky pachtovány, plyne, že pacht nebyl součástí jeho mzdy. Na tom nesejde, že pracovní poměr jeho byl pohnutkou, proč mu pozemek by spachtován a nižší nájemné na něm žádáno. Potřebuje-li vlastnice požadovaného pozemku ku provozu hor, byla dle §u 5 zákona o drob. pacht. oprávněna nabídnouti pachtýři náhradou za požadovaný pozemek jiný pozemek. Jelikož tak neučinila, zůstává původní nárok pozůstalosti nedotčen. Komu pozemek z pozůstalosti připadne, nelze rozhodnouti v tomto řízení, nýbrž bude věcí pozůstalostního soudu, by o tom rozhodl. Bylo proto požadovací nárok pozůstalosti po Maximilianu G-ovi uznati a potud dovolací stížnosti vyhověti.

Čís. 2329.

Vyrovňovací řád.

Ustanovení vyrovnání, že, nebudou-li splátky některému věřiteli dodrženy, nastává ztráta lhůt a oživne pohledávka v původní výši ve prospěch onoho věřitele, přiči se předpisu §u 46 odstavec třetí vyr. ř. Vyrovnání takové nelze soudně schváliti.

Pokud lze z důvodu §u 51 čís. 2 vyr. ř. odepřítí vyrovnání potvrzení.

(Rozh. ze dne 27. února 1923, R II 44/23.)

Soud vyrovnávací potvrdil vyrovnání Antonína M., rekursní soud k rekursu některých vyrovnávacích věřitelů odepřel vyrovnání potvrditi. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacím rekursu.

Důvody:

Vyrovnání Antonína M-a obsahuje ustanovení, že, nebudou-li splátky dodrženy, nastává ztráta lhůt a oživne pohledávka v původní výši pouze ve prospěch dotyčného věřitele. Kdyby toto vyrovnání bylo právoplatně potvrzeno, mohlo by se státi, že by dlužník některému nebo některým ze svých věřitelů, na něž vyrovnání se vztahuje, nezaplatil některé splátky; následkem toho by tito věřitelé byli oprávněni, žádati na něm zaplacení svých pohledávek v celém, toho času neuhrazeném zbytku a nikoli pouze v neuhrazeném zbytku 28procentní vyrovnací kvoty, naproti čemuž by ostatní věřitelé, kterým by dlužník splátky náležitě zapravil, musili s touto 28procentní kvotou býti spokojeni. Ve vyrovnání Antonína M-a nezachází se tedy se všemi věřiteli stejně, což přiči se ustanovení třetího odstavce §u 46 vyr. ř.; dle druhého odstavce §u 3 vyr. ř. by tato vada byla překážkou zahájení vyrovnávacího řízení a tedy podle §u 50 čís. 1 vyr. ř. soud rekursní právem prohlásil ji za důvod odepření potvrzení uzavřeného vyrovnání. Mínění, projevené v dovolacím rekursu, že tuto vadu lze dodatečně napravit a že tedy podle §u 50 čís. 2 vyr. ř. není zde důvodu pro odepření potvrzení, jest mylné, poněvadž ustanovení §u 50 čís. 2 se podle svého jasného znění vztahuje právě tak, jako ustanovení §u 153 čís. 2 konk. řádu na vady řízení a na formální vady uzavření vyrovnání, nikoli však na obsah vyrovnání samého, ona vada však není vadou formální, nýbrž spočívá v obsahu

vyrovnání samého, umluveného mezi dlužníkem a částí jeho věřitelů, je tudíž věcnou vadou vyrovnání. Soud rekursní také správně uvedl, že nelze dosáhnouti dostatečného přehledu o dlužníkovu jmění, poněvadž dlužník nemá obchodních knih, ani jiných zápisků. I z tohoto důvodu rekursní soud podle Šu 51 čís. 2 vyr. řádu právem odepřel uzavřenému vyrovnání potvrzení. Vždyť podle písemné zprávy vyrovnacího správce dlužník uvedl, že ztratil 160.000 K koupí a prodejem vily, jakož i prodejem zboží na úvěr, ale dokladů pro toto své tvrzení dlužník nepředložil; dluhy jeho jsou dle téže zprávy skoro o 100.000 K vyšší, než jak je uvedl ve svém seznamu majetku; co dlužník prodal a za jakou cenu, nelze zjistiti; údaj jeho, že denní tržbu vydával švakrovi Františku W-ovi a že tento ji odevzdával bance, není úplně správný a spolehlivý; některé pohledávky, uvedené v seznamu majetku, nejsou po právu. Dle protokolu ze dne 14. listopadu 1922, sepsaného zástupci firmy Edmund L. a firmy G., tito prozkoumali doklady banky M., ale nenabyli z nich správného přehledu o obchodování dlužníkově. V případech Šu 51 vyr. ř. ovšem — na rozdíl od § 50 — není vždy nutno, uzavřenému vyrovnání odepřiti soudní potvrzení, ale jest to přípustno a v případě vyrovnání Antonína M-a, o němž jde, jest nemožnost dostatečného přehledu o dlužníkovu jmění tak podstatnou vadou, že soud rekursní právem užil i ustanovení Šu 51 čís. 2 vyr. ř. pro odepření potvrzení.

Čís. 2330.

Rozhodčí soud hornický jest příslušným pro každý mzdový spor, který vznikne v hornickém závodě, pro nějž předepsáno jest zřízení závodní rady, a příslušnost ta je v ý l u č n á.

N e n í podmínkou příslušnosti té, aby mzdové poměry v hornickém závodě, o nějž ve mzdovém sporu jde, upraveny byly smlouvou kolektivní.

(Rozh. ze dne 27. února 1923, R II 52/23.)

Žalobce byl zaměstnán jako horník na dole žalovaného a pobíral dle kolektivní smlouvy z roku 1920 za každou směnu určitý plat. Dne 27. září 1921 vyvěsila správa dolu vyhlášku, že vzhledem k neutěšenému stavu finančnímu následkem odbytové krise bude srážeti zaměstnancům od 2. října 1921 ze mzdy 25%. Závodní rada usnesla se dne 29. září 1921, že se srážkou nesouhlasí, žalovaný však přes to srážel nadále žalobci 25% mzdy. Proti žalobě, již domáhal se žalobce výplaty srážek, vznesl žalovaný námitku nepřípustnosti pořadu práva, již s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. D ů v o d y: Přípisem revírního horního úřadu v Brně jest zjištěno, že při návrzích na finanční ozdravení závodu má závodní rada ve smyslu Šu 2 zákona ze dne 25. února 1920, čís. 144 sb. z. a n. pouze hlas poradní a nikoliv rozhodující, že tento spor nenáleží před paritní komisi, ježto účelem této jest pouze vyšetřiti drahotní stav a existenční minimum horníků pro jednotlivé obvody horních podniků. Svědeckou výpověď Karla K-a jest zjištěno, že správa závodu kolek-